

Murskattuna Kristuksen työssä

Kuin murrettu leipä, kuin murskattu saviastia olen minä maahanlyötynä ja avuttomana. Oli kuin hirmumyrskyn suunnaton voima olisi iskenyt jostakin ja vienyt voimani, pyyhkäissyt sen pois. Minä olen tuupertunut tantereeseen, olen typertynyt. Mitä tämä on, tämä tuskani maailma? Vaikeaa on olla murskana ja elää ilman mitään omia mahdollisuuksiaan. ”Minun hoitoani vain”, sanoi Herra. Minä se olen, älä pelkää. Ja kuitenkin minä vapisen ja huokaan. Oletko se varmasti sinä, Herra? Oletko se todella sinä, joka olet kaiken takana?

Olenko alkanut jo jotakin ymmärtää tuskien tiestä ja ahdistuksen maailmasta? Tuskin vielä. Mutta tätäkö se oli, Herra, se sinunkin elämäsi ja tätäkö osasi, sinä kipujen mies ja sairauden tuttava. Ne sanovat - muutamat: ”Koska Kristus oli Jumalan Poika, hän ei ollut koskaan sairas. Hän ei kokenut kipua. Hän oli täydellinen kuva voimasta ja terveydestä. Vasta ristillä hän joutui ahdinkoon.” Eikö se pidäkään paikkaansa? Ei todellakaan pidä. Mutta eikö kuitenkin minun pitäisi olla voimakas ja terve, koska olen sinun lunastamasi ja syntini ja sairauteni on viety ristillesi, kuolit niistä pois? Miksi minä olen yhä vammoja täynnä, rikki joka kohdasta? Tähän tarvitaan syvää ymmärrystä.

Miksi ne jotka ovat kaukana sinusta, eivätkä tietäsi tunne, ylpeilevät voimastaan, hyvästä kunnostaan ja menestymisestäään? Mutta kun minä lähdin tiellesi, en ole tervettä päivää nähnyt. Miksi aamuinen lääkelasini täyttyy täyttymistään yhä uusista lääkkeistä, vaikka olet, Herra, vienyt kaikki sairauteni ristillesi? Olet jumalallinen Parantaja, mutta minän elän lääketieteellisuuden tuotteiden varassa. Miksikähän? Sinä murskasit rakkaan vaimonikin ja loppuun nääntyneenä hän nukkui pois. Ohessa huitaisit myös minutkin maahan ja murskasit. Sinä heitin minut ahdistuksen synkkiin kuluihin. Kuitenkin Sanassasi sanotaan: ”*Hän antaa anteeksi kaikki syntini ja parantaa kaikki sairauteni... minä elvyn nuoreksi, niin kuin kotka*” (Ps. 103:3,5). Ja toisessa paikassa on sanottu: ”*Jumalattomalla on monta vaivaa, mutta joka Herraan turvaa, häntä ympäröi se armo*” (Ps. 32:10). Arkaillen tätä kaikkea sinulta kysyn, sillä olet suuri ja pelättävä ja tuomitset kerran kaikki maanpiirin uppiniskaiset. Mutta saa kai sitä kysyä? Kun olet myös armollinen, uskallan puhua. Vihdoin saan sinulta vastauksen ahdistuksiini: ”*Iloitkaa päinvastoin sitä enemmän, mitä enemmän pääsette osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä, jotta saisitte iloita ja riemuita myös silloin, kun hänen kirkkautensa ilmestyy*” (1. Piet. 4:13). Tätäkö se onkin? Tätäkö se apostoli Paavali tarkoitti kun kirjoitti: ”*Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaisekseen osallistamalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa*” (Fil. 3:10). Tällaista se on kuolla sinun kanssasi, sinä Herra Jeesus Kristus? Mutta eihän tätä tällaista ymmärrä älytön, ei käsitä tomppeli. Miten minäkään tajuaisin? Mutta kuulemme Paavalin suusta: ”*Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden*” (2. Kor. 4:17). Ymmärtäenkö nyt hieman paremmin? Maallinen kärsimys on siis lyhyt ja helppo. Se on aivan toista kuin olla kadotettuna ikuisen kauhun ja tuskan maassa.

Miksi kuitenkin kitisen, ja napisen? Siksi kai, että olen pelkkä ihminen ja minulla on ruumis, joka tuntee kipua, ja sielu joka kokee ahdistusta ja masennusta. Olen liha. Mutta Kristus sen sijaan puhuu itsestään näin: ”*Mutta minä olen maan mato, en enää ihminen, olen kansani hylkäämä, ihmisten pilkka*” (Ps. 22:79). Minulle riittäisi olla vain tavallinen ihminen.

Mutta entäpä ne muut sairaat ja kärsivät ihmiset? Mitä heidän hyväkseen tulisi tehdä, vai onko heidät jätettävä kärsimyksien yöhön koska minäkin olen siellä? Kuitenkin Herra Jeesus Kristus neuvoi tuomaan heitä pois kärsimyksen yöstä. Mutta miten? Pelkkä myötätunto ei riitä. Herra sanoo: ”*Pa-*

rantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa spitaalisia ja ajakaa pois pahoja henkiä. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” (Matt. 10:8). Mutta miten? ”Lahjallanne”, Herra sanoo. Mutta juuri sitä hän minä huudan, mutta hiljaista on. Herra jatkaa: ”*Ja niitä, jotka uskovat, seuraavat nämä tunnusmerkit: Minun nimissäni he ajavat pois pahoja henkiä. He puhuvat vierailta kielillä... He panevat kätensä sairaiden päälle, ja nämä paranevat.*” (Mark. 16:17,18). Näin pitäisi siis toimia Sanan mukaan. Mutta näinhän juuri toimitaan! Vain harva silti paranee. Miksi ei? Se selitys, että epäuskon tähden ei paranemisia tapahdu ei riitä, sillä monilla on luja usko Kristukseen. Kärsimykset kuitenkin vain lisääntyvät. Onko jäänyt jäljelle vain yksi vaihtoehto: sinnikäs rukous. Se on jäänyt. Mutta mitä ja miten on rukoiltava? On rukoiltava Hengen voimaa. Sielullisia voimia on maailmassa jo tarpeeksi. Apostolit rukoilivat: ”*Ojenna kätesi, niin että sairaat paranevat, että tapahtuu tunnustekoja ja ihmeitä pyhän palvelijasi Jeesuksen nimessä. Kun he olivat päättäneet rukouksensa, vavahti paikka, jossa he olivat koolla, ja he kaikki täytyivät Pyhästä Hengestä ja julistivat rohkeasti Jumalan sanaa.*” (Ap. t. 4:30,31). On siis aloitettava ja jatkettava rukousta apostolien tavoin. On rukoiltava yksin ja ryhmissä. On rukoiltava niin kauan, että rukouspaikat alkavat vavahdella – ja ihmiset. Ja että sairaat alkavat parantua ja ihmiset täytyä Pyhällä Hengellä ja että tapahtuu tunnustekoja ja ihmeitä Jumalan pyhän palvelijan, Jeesuksen, nimessä. On saarnattava köyhille ja sanottava: ”*Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi*” (Mark. 1:15). Ja tapahtuu uskonne mukaan.

Mutta mitä tapahtuu? Tapahtuu aina, että saatana, pimeyden ruhtinas, alkaa vapista ja raivota, koska sillä on vain vähän aikaa. Sen rakentama valhemaailma paljastuu. Mutta siunatut ystävät: sen valhevoima on jo nyt voitettu! Kiitos Kristukselle! Maallistuneet kirkkolaitokset ja monet muut samankaltaiset organisaatiot alkavat täristä ja kauhistua, mutta Jumalan valtakunta saa voittoja. Sieluja pelastuu. Mutta kuka lähtee mukaan?

Jumalalla on tässä maassa, sen eri puolilla, kasvamassa pylväitä hänen pyhään temppeleensä. Mutta jo ennen sitä, kun he astuvat esiin, voi aloittaa rukoilemisen. Herra kuulee kaikki. Mutta ennen kuin voi tehdä tunnustekoja, on kaikki liha murskattava. Ja juuri se on niin vaikeaa, Vain harva suostuu. Mutta vihan ja oikeassa olemisen on loputtava. Ne kuuluvat riivaajien viisauteen. Laki synnyttää aina vihaa. Pieni hapate hapattaa koko taikinan. Kaikissa seurakunnissa on syntiä ja virheitä. Kaikkialla on syntiä - uskovissakin. Se joka eniten hyökkää, on eniten väärässä. Murskatuksi tuleminen lopettaa pilkan ja ivan. Vain yksi on täydellinen. Mutta miten on sinun laitasi sisareni ja veljeni: suostutko sinä murskautumiseen ja kuolemaan? Pyydän sinua: suostu siihen ja lähde sen jälkeen liikkeelle! Uskallatko lähteä, vaikka oppi itsestä luopumisesta ja Jumalan voimassa elämisestä saa monet inhimillisesti viisaat suunnitlaan. Kivisydämet eivät kykene lähtemään ja rakastamaan. Täähän työhön tarvitaan särkynyt, hengellinen sydän. Mutta rakastatko sinä ystävä todella Herraa ja kärsiviä kanssaihmissiä? Lähdetkö liikkeelle vai pakenetko. ”*joka uskoo, se ei pakene*” (Jes. 28:16 KR92). Aamen.